

РЕШЕНИЕ

№ 116

гр. Стара Загора, 31.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело № 20265500500180 по описа за 2026 година

Производството е по реда на чл.267- 273 и чл.341- 344 от ГПК.

Въззивното дело е образувано по подадена в законния 2- седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба вх.№ 884/13.01.2026г. от съделителя-ищец/пълнолетния български гражданин/ Г. И. Т. от гр.С.З. против изцяло негативното за него първоинстанционно Решение № 1127/14.12.2025г. по гр.д. № 1689/2025г. по описа на РС- Ст.Загора във фаза по допускане до делбата на 1 бр. недвижим имот/апартамент/ в гр.С.З., за който той твърди, че бил СИО и за който претендира, че притежавал 1/2 ид.ч. от същия. Излага подробни фактически и правни съображения, че атакуваното първоинстанционно Решение било незаконосъобразно и неправилно, тъй като нямало налице трансформация. Поради което моли то да бъде отменено, като бъде постановено ново въззивно такова, с което да бъдат удовлетворени всички негови делбени претенции, със законните последици от това. Не е имал свои нови доказателствени искания пред настоящата въззивна съдебна инстанция. Претендира разноските си по делото, за което представя и списък по чл.80 от ГПК. В този смисъл е и пледоарията му пред настоящата въззивна съдебна инстанция.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК има постъпил писмен Отговор вх.№ 5008/17.02.2026г. от другия съделител-ответницата/пълнолетната българска гражданка/ Р. П. Д./също от гр.С.З./,

която счита, че атакуваното първоинстанционно Решение било изцяло мотивирано, законосъобразно и правилно, и заявява, че процесната въззивна жалба била напълно неоснователна и недоказана. Поради което моли настоящия въззивен съд да потвърди атакуваното първоинстанционно Решение с отказ за допускане до делба на процесния недвижим имот, тъй като той бил нейна лична собственост в резултат на трансформация, със законните последици. Не е имала свои нови доказателствени искания пред настоящия въззивен съд. Претендира разноските си по делото, за което представя и списък по чл.80 от ГПК. В този смисъл е и пледоарията ѝ пред настоящата въззивна инстанция.

Въззивният съд, като се запозна с изложените във въззивната жалба оплаквания, с мотивите на атакуваното първоинстанционно Решение, със становището в Отговора на в.жалба, със събраните от РС доказателства и с приложимите материалноправни и процесуални норми, счита, че въззивната жалба е процесуално допустима, родово и местно подсъдна на настоящия въззивен ОС- Ст.Загора, тъй като е подадена в надлежния първоинстанционен РС, постановил атакуваното първоинстанционно Решение, подадена е в законния 2- седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК, от активно правно-легитимираната ищцова страна, имаща правен интерес от въззивно обжалване на това първоинстанционно съдебно Решението, засягащо нейните права и законни интереси. Поради което настоящия ОС- Ст.Загора следва да се произнесе по въззивните оплаквания, с които е бил своевременно и надлежно сезиран.

Съгласно правилата на чл.269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му- в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото във въззивната жалба. В конкретния случай въззивният съд намира, че обжалваното Решение е процесуално допустимо, и следва да се произнесе по материалноправната му същност, с оглед направените във въззивната жалба оплаквания, като съобрази, че никоя от страните няма свои нови доказателствени искания пред този въззивен съд. Поради което съдът следва да се произнесе по направените във в.жалба фактически и правни оплаквания в кръга на своята законова компетентност, въз основа на събраните от РС доказателства в първоинстанционния исков граждански процес.

Въззивният ОС- Ст.Загора, като прецени събраните по делото пред първата съдебна инстанция писмени и гласни доказателства, по свое убеждение и съобразно разпоредбите на чл.12 от ГПК, във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания първоинстанционен съдебен акт, намира за установено и доказано по несъмнен и безспорен начин по делото следното :

Основният спорен фактически и правен момент във въззивното обжалване е, дали съдът е задължен да следи служебно при делбата дали имотът е бил СИО между страните по делото/бивши съпрузи/ или е била налице твърдяната от ответницата/въззиваема/ съделителка пълно

трансформация на личното ѝ имущество в този процесен поискан за допускането до съдебна делба недвижим жилищен имот/апартамент в гр.С.З./, със законните последици от това.

В самата процесна въззивна жалба на ищеца/съделител/- бивш съпруг липсват някакви конкретни фактически и правни оплаквания за евентуално допуснати от РС процесуални нарушения при постановяване на решението и за пороци на съдебния акт от материално- правен характер, а се излагат за първи път в процеса една пред настоящата въззивна съдебна инстанция общи твърдения, оплаквания и предположения, с които да се изрази несъгласие от страна на жалбоподателя/съделител/ с изцяло негативния за него първоинстанционен съдебния акт.

Изцяло несъстоятелно се явява въззивното оплакване, че РС бил пренебрегнал презумпцията за съвместен принос между двамата тогавашни съпрузи, понеже това е оборима законова презумпция и още в писмения Отговор на исковата молба е направено възражение от бившата съпруга/ответница/ за пълна трансформация на изцяло лични нейни парични средства, дарени от родителите ѝ, които били изцяло вложени в придобиването на процесния недвижим жилищен имот, като там са били подробно изложени конкретни твърдения за механизма на извършване на сделките, които се явяват изцяло обосвани и доказани по първоинстанционното дело. Действително по принцип по време на брака между двамата тогавашни съпрузи/съделителите/ при законов режим на общност по СК, съпрузите могат да придобиват вещи и права върху вещи не само в режим на СИО, но и като лични, когато липсва съвместен принос, а са вложени лични средства на единия съпруг, какъвто очевидно е и настоящия конкретен случай. Обуславящ за това е най- вече характерът на вложените в придобиването средства, независимо на чие име е придобиването, и когато са вложени лични средства, придобитият имот също е личен, което го изключва от кръга на СИО. В този конкретен случай трансформацията в полза на бившата съпруга/ответницата- въззвиваема/ е установена и доказан по несъмнен и безспорен начин с доказването на личния характер на част от средствата за покупката на първия апартамент на страните в размер на 6000 лв., които имат извънсемейен произход, дарени лично на съпругата от родителите ѝ. Безспорно е установено и доказано пред РС, че продажбата на този недвижим жилищен имот и връщане на заемните средства, са останали личните средства на тогавашната съпруга и нейните родители са ѝ дарили още 2000 лв., с които лични средства е бил закупен процесния втори жилищен имот/процесния апартамент в гр.С.З./, с което е била надлежно, изцяло и напълно оборена оборимата законова презумпция за съвместен принос. В резултат на които и съответния процесен недвижим жилищен имот/втория апартамент/ е бил изначално и изцяло лична собственост на тогавашната съпруга/въззвиваемата/ и не е представлявал СИО между страните по делото/тогава законни съпрузи/, както правилно е приел и постановил първоинстанционния съд.

Наред с това еднопосочните показания на разпитаните пред РС свидетели- очевидци установяват по несъмнен и безспорен начин, че родителите на съпругата са дали паричните средства единствено и само на дъщеря си/ответницата- въззиваема/. Дори нещо повече- изразената от ищеца/въззивник/ изрична позиция за липса на такова парично дарение напълно изключва той да е страна по договора за дарение, което само по себе си също потвърждава, че договорът за дарение е само между родителите на съпругата и самата нея, като безспорно надарена от своите родители се явява единствено и само тя. Съгласно константната и задължителна относима по казуса съдебна практика по подобни казуси, когато родители даряват на детето си средства, се счита, че надаряват лично само него, което е доказано по първоинстанционното дело.

Неоснователно и недоказано се явява и оплакването, че РС бил игнорирал някои от доказателствата по делото. При извършената от ОС-Ст.Загора въззивна проверка се установи и доказва по несъмнен и безспорен начин, че всички доказателства са детайлно обсъдени и анализирани в тяхната съвкупност и взаимовръзка в мотивите на атакуваното Решение на РС-Ст.Загора. Относно направените във в.жалба оплаквания, касаещи писмените документи по делото на РС въззивният ОС- Ст.Загора констатира, че видно от нотариалните актове покупката и продажбата на първия апартамент, както и за покупката на процесния втори апартамент/които нотариални актове и извършените с тях договори не са оспорени от въззивника- ищец/ се установява какви са действителните условия на тези правни сделки и какви са цените на отделните недвижими имоти при покупките и при продажбата, като меродавни такива са точно, подробно и ясно посочени в нотариалните актове с цените им, които нотариални актове материализират окончателните договори между страните по тях, а предварителните договори са след това без никакво правно значение, понеже не са окончателни такива.

В конкретния случай, чрез съвкупната преценка на всички писмени и гласни доказателства РС е установил и постановил, че страните по делото/тогава като едно младо семейство/ не са разполагали с необходимите парични средства и затова се е налагало да живеят при родители на съпругата, в едно малко жилище с още няколко човека. За покупката на първия апартамент родителите на съпругата са й дали лично 6000 лв. само на нея, като те изтеглили и паричен кредит в размер на 13 000 лв., поради което съпругата притежавала в него личен дял от 6000/19000 ид.части. Не се установи и доказана въззивното оплакване на бившия съпруг/ищеца/, наличието на твърдения от него общ произход на паричните средства за покупката на процесния втори апартамент. Нещо повече- очевидно се пренебрегва факта, че първото жилище/първия апартамент/ е бил продаден на по- висока цена/23 500 лв./ и веднага е бил погасен изцяло остатъка от паричния заема в размер на 13 354, 08 лв. Следователно кредитните парични средства са били своевременно и надлежно върнати на кредитодателя, а останалите парични средства съобразно по- големия дял на тогавашната

съпруга от първия апартамент са били лично нейни, като нейните родители отново ѝ дарили още 2 000 лв. Предвид което въззивният съд счита, че РС правилно е установил и приел, че процесният втори апартамент е бил закупен с изцяло лични парични средства на тогавашната съпруга и в резултат на това е бил изначално и до сега нейна индивидуална собственост. В тази връзка пред РС допълнително е било установено и доказано, че родителите на съпругата тогава са разполагали с добри финансови възможности, с паричните средства от продажба на недвижими имоти/в т.ч. 2 бр. недвижими земеделски имоти в с.Б., *** за 11 000 щ.д./ и други парични спестявания, докато тогавашното младо семейство на страните по делото са нямали достатъчно парични средства поради тогавашните техни ниски доходи, млада възраст, увлечение на ищеца/тогавашен съпруг/ по употребата на алкохол и други такива.

Наред с това въззивният съд констатира, че макар във в.жалба да не се прави разлика между произход на личните средства на бившата съпруга за покупката на процесния втори жилищен имот, и произход на паричните средства, с които родителите на съпругата тогава са разполагали и са я надарили лично, то и двата произхода на паричните средства са безспорно установени и доказани по делото на РС.

В тази връзка не е налице някаква законова или житейска презумпция колко време едно лице може да съхранява паричните си авоари, и как и кога да ги използва, а относно предмета на делото, естеството на съдебния спор и въззивните оплаквания, от значение са единствено и само личният произход на средствата, вложени за покупката на процесния втори недвижим имот/апартамент/, които в случая безспорно са дарени от родителите на тогавашната съпруга и се явяват лично нейни такива, а не е важен произхода на средствата, притежавани от родителите на съпругата/които не са страни по делото/, които са ѝ ги дарили, макар пред РС да е било установено от къде родителите на съпругата са разполагали с паричните средства, както и че младото тогава семейство на страните по спора не е притежавало значително и достатъчно такива.

Наред с това несъстоятелно е въззивното оплакване, че процесният втори жилищен имот бил придобит чрез правна сделка „замяна“, тъй като такава сделка очевидно не е налице, а са налице безспорно два отделни нотариални договори за покупко- продажби на всеки един от двата апартамента, като процесния такъв е втория. Безспорно установен пред РС факт е, че родителите на тогавашната съпруга са ѝ дарили парични средства за покупката на първия апартамент, както и още допълнително са ѝ подарявали свои лични парични средства за покупката на процесния втори апартамент, единствено и само с лични нейни парични средства той е бил заплатен при покупката му пред нотариуса. Съгласно константната съдебна практика по аналогични казуси и с оглед характера на договора за дарение като реален вид такъв, за извършеното дарение/особено както е в процесния казус от родители на своето дете/, не е необходим никакъв писмен документ за произхода на

дарените парични средства и този личен произход на средствата е допустимо да се доказва с всички гласни доказателства, което е било и осъществено по първоинстанционното дело.

Неоснователно е оплакването на въззивника /ищец/, че първоинстанционния съд се е позовал само на показанията на разпитаните по искане на бившата съпруга свидетели. Напротив, РС е обсъдил обстойно всички гласни доказателства и е изложил подробни и обосновани мотиви кои от тях и защо кредитира- тьй като показанията на групата свидетели, разпитани по искане на бившата съпруга, кореспондират с писмените доказателства, че са еднопосочни, безпротиворечиви вътрешно и помежду си, непосредствени и преки, на участници и свидетели на относимите събития. Показанията на единствената свидетелка на ищеца- св.Т.а /негова втора и също бивша съпруга, настоящата съжителка и вероятно бъдеща съпруга/ нямат никаква връзка със случилото се към моментите на придобиване на двата имота, тьй като тя категорично заяви, че познава страните" от 2012г."- тоест много след придобиването на процесния жилищен имот, както и на първия апартамент и продажбата му. Тоест тя няма никакви преки и непосредствени впечатления, свързани с тях и с основание съдът не може да й даде вяра, още повече, че показанията й са изолирани и при евентуална заинтересованост в полза на ищеца, но пък тя също заявява, че той е бил признавал, че имотът е на бившата му съпруга, което е в съответствие с другите събрани доказателства по делото.

Във в.жалба е налице недопустимо смесване от правна гледна точка на правните понятията „семејно жилище” и „собственост“, които са много различни от юридическа гледна точка. Действително в по- рано приключеното бракоразводно дело не е имало никакъв фактически и правен спор, че „семејното им жилище“ се явява именно този втори процесен апартамент, което води до единствения фактически правен извод, че тогава страните по делото/като съпрузи с детето си/ са живели именно в този процесен втори апартамент, което обаче в никакъв случай не определя вида и характера на собствеността му и на кого той принадлежи чисто юридически. Бракоразводното Решение между страните за прекратяване на гражданския брак помежду им, относно гражданското състояние на бившите съпрузи се ползва със силата на присъдено нещо по смисъла на чл.296- 299 от ГПК за страните по делото и за всички съдилища в страната, а постановените тогава от РС мерки за фактическото ползване на семејното жилище са такива по упражняване на съдебна администрация и съответно подлежат на евентуална промяна. Но те не влияят на правото на собственост върху процесния недвижим жилищен имот/процесния втори апартамент/ и не никакъв начин не могат променят начина на възникването й назад, в минат вече отминал момент, когато е придобита и титулярството, за които значение имат придобивния момент/датата/ и характера на вложените парични средства за придобиването му.

Относно така наречените мерки за разпределение на „правото на

ползване на семейното жилище”, тъй като те са били уредени при развода между страните съгласно СК, те не се отнасят до вещното право на ползване на имота и нямат нищо общо със собствеността и с допустимостта на делбеното производство, тъй като в настоящия делбен процес се установява дали има съсобственост между страните, като се разглеждат и възражения за липса на такава поради наличие на трансформация на лични средства при придобиването на имота, което е сторено в настоящото първоинстанционно дело от РС- Ст.Загора.

В пълно противоречие със закона и задължителното за страните и за съдилищата в страна съгласно чл.130, ал.2 от ЗСВ на т.4 от ТР № 5/29.12.2014г. по т.д.№5/2013г. на ВКС- София се явяват оплакванията на жалбоподателя, че след като процесният недвижим жилищен имот бил закупен на името на двамата тогавашни съпрузи/страните по делото/ по време на брака им, то той винаги и всякога бил общ и се изключвало наличието на процесната парична трансформация в полза на някой от тях двамата.

Въззивният съд констатира, че РС- Ст.Загора в атакуваното му първоинстанционно Решение по евентуалното допускане на съдебна делбата се е произнесъл по отношение на абсолютно всички процесни иски претенции, като напълно мотивирано, законосъобразно и правилно е приел, че процесният недвижим имот не се явяват съсобствен /СИО/ между двете страни по делото/двамата съделители- бивши съпрузи/, и при спазване на материално- правните законови предпоставки правилно и законосъобразно е отхвърлил предявения пред него иск за делбата на имота, ведно със законните последици от това.

Следователно направените във в.жалба фактически и правни оплаквания се явяват изцяло неоснователни и недоказани, атакуваното първоинстанционно Решение се явява напълно мотивирано, законосъобразно и правилно, същото има подробни и ясни мотиви, изградени въз основа на всички събраните по делото от РС писмени доказателства и е съобразено с постановените, относими по казуса ТР на ВКС и Решение на КС на РБ по спорните въпроси на делото. Поради което постановеното с атакуваното Решение на РС цялостно отхвърляне на предявения от въззивника/ищец/ иск за допускане и извършване на съдебна делба между страните на процесния втори недвижим жилищен имот/апартамент/ в гр.С.З., следва да се потвърди напълно, ведно със законните последици от това.

С оглед изхода на спора пред настоящата въззивна съдебна инстанция и предвид разпоредбите на чл.271 във вр. с чл.78, ал.3, чл.80 и чл.81 от ГПК, въззивникът/бивш съпруг/ следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата/бивша съпруга/ направените от него разноски пред ОС- Ст.Загора за възнаграждение на един пълномощник- адвокат в размер на 1 500 € след 01.01.2026г., съобразно представените по делото доказателства- писмен Договор за правна защита и съдействие от 17.02.2026г./л.26 от делото/ и Списъка по чл.80 от ГПК от 24.03.2026г. за разноските ѝ пред въззивната инстанция/л.25 от делото/.

Това въззивно съдебно Решение може да се обжалва съгласно чл.280, ал.3, т.1, пр.3 от ГПК в законния 1- месечен срок от датите на връчването му на всяка от страните, чрез настоящия въззивния ОС- гр.С.З. пред ВКС на Република България- гр.София.

Ето защо предвид всички гореизложеното и на осн. чл.267- 273 и чл.341- 344 от ГПК, въззивният ОС- Ст.Загора

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 1127/14.12.2025г. по гр.д.№ 1689/2025г. по описа на РС- гр.Ст.Загора.

ОСЪЖДА Г. И. Т.- ЕГН ***** от гр.С.З., *** да заплати на Р. П. Д.- ЕГН ***** от гр.С.З., *** сумата **1 500 €**/хиляда и петстотин евро/ за адвокатско възнаграждение на един пълномощник- адвокат пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в **1- месечен** срок от връчването му на всяка от страните, чрез ОС- Ст.Загора пред ВКС- София.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____